

Denne er tilvejebragt dels ved frivillig Overenskomst med det stedlige Jernbanemedhjælpspersonale, dels, efter hvad der er oplyst, i mange Tilfælde ved Medhjælp af Postekspeditørernes Hustruer og Døtre paa de travleste Tider. Kun i enkelte Tilfælde har Postvæsenet afgivet en faguddannet Medhjælper, og da mod Fradrag i Stationsforstanderens Godtgørelse.

Om Ordningen har virket lige saa tilfredsstillende fra et jernbanemæssigt Synspunkt kan mulig drages i Tvivl, idet Stationsforstanderen gøres interesseret i personlig at paatage sig det mest mulige af Postarbejdet og derved i nogen Grad drages bort fra sit egentlige Felt, ofte netop paa de travleste Tider af Dagen. I det store og hele har Ordningen dog sikkert virket godt, set fra et alment Synspunkt.

Naar der ikke desto mindre indenfor Kommissionen allerede paa Forhaand har været nogen Stemning for at forlade Systemet og gaa over til Entreprise med Institutionerne (Statsbanestyrelsen, henholdsvis Privatbanernes Sammenslutning), skyldes det Postekspeditørernes stadige Klager over deres Forhold og deres noget paagaende Krav om stærkt forhøjet Godtgørelse, Alderstillæg, Pension, Beskikkelse ved Postvæsenet o. s. v. — Hertil kommer stigende Vanskeligheder mange Steder ved Medhjælpsspørgsmaalets Ordning, og Poststyrelsens Vægring ved vedblivende at yde de største Ekspeditioner en faglig uddannet Medhjælper, se Bilag 2.

Ved Postkontorer med Telegrafforretninger er Forholdet mellem de to Arter Forretninger og mellem Postmesteren og Medhjælpspersonalet ordnet administrativt, idet det gennem de af Generaldirektoratet udgivne tjenstlige Instruktioner paa Grundlag af § 3 i Lov af 26. Marts 1870 er paalagt Postmestrene at overtage Telegrafforretninger, selv om der intet Forbehold har været taget i saa Henseende ved deres Embedstilltrædelse. Ved de samme Bestemmelser er Personalet tilpligtet at udføre Telegrafforretningerne, og der gives Reg-

ler for, hvorledes Godtgørelsen skal fordeles mellem Postmesteren og Medhjælpspersonalet. Forholdet er saaledes allerede nu en Mellemting mellem fri Kontrakt og Entreprisystem.

Imidlertid er der under Kommissionens Arbejde tilkommet et nyt Moment, der har vist sig at være af væsentlig Betydning for dens Overvejelser, nemlig Indførelsen af 8 Timers Arbejdsdagen og Ydelse af Overarbejdsbetaling. Medens Postvæsenet f. Eks. hidtil har anset sit Personale for forpligtet til — om fornødent — at deltage i Telegrafforretningerne udover dets Arbejdstid ved Postvæsenet og har anset dette Merarbejde som dækket ved den af Telegrafvæsenet ydede Godtgørelse, foreligger der nu et Andragende fra Dansk Postforening om en Forhøjelse af nævnte Godtgørelse under Henviisning til, at Betalingen for Overarbejde er højere (Bilag 3). Ogsaa i et Andragende fra Postekspeditørforeningen henvises der — ved Omtalen af det anslaaede Vederlag til Medhjælp — til de ved Arbejdstidsreguleringen ændrede Forhold. Ganske bortset fra disse Andragender er det utvivlsomt, at denne nye Foranstaltning vil gøre Forholdet ved Arbejdet for to Administrationer mere kompliceret. Jernbanepersonalets Postarbejde og Postpersonalets Telegrafarbejde er sikkert i nogen Grad Fritidsarbejde, som hidtil af de paagældende er bleven betragtet som vederlagt gennem de særlige Godtgørelser. I Fremtiden vil Overtidsarbejde under saadanne Forhold let give Anledning til Betragtninger over, hvorvidt det skyldes Arbejde for den fremmede Etat, og altsaa er dækket af den særlige Godtgørelse, eller om det mulig kan siges at være fremkaldt af Arbejdet for den Etat, hvori vedkommende er ansat, og altsaa kan kræves særlig vederlagt. Disse Vanskeligheder kom man ud over, naar den paagældende kun tjente een Etat, der har taget Arbejdet for den anden Etat i Entreprise. Overarbejde er da altid Overarbejde. Medhjælpspersonalets Størrelse maatte da be-